

Viziunea celor două tronuri

18 iunie 2010

Erbiceanu Teodor

Articolul este o analiză a uneia dintre cele mai importante viziuni pe care a primit-o Ellen White vreodată. Viziunea a fost dată în 1846, chiar la începuturile Bisericii Adventiste. Este o profeție cu privire la istoria Bisericii Adventiste și această profeție s-a împlinit la literă:

„Am văzut un tron, iar pe el stăteau Tatăl și Fiul Său, Isus Hristos... Înaintea tronului se aflau poporul advent, biserica și lumea. Am văzut o grupare plecată în fața tronului, profund interesată, în timp ce toți ceilalți erau dezinteresați și nepăsători.

„Cei care erau plecați înaintea tronului trimeau rugăciunile și priveau la Isus, iar El privea la Tatăl și părea că discută cu El. Atunci o lumină cobora de la Tatăl la Fiul Său, și de la Acesta la adunarea plecată în rugăciune. Apoi am văzut o puternică lumină venind de la Tatăl asupra Fiului, iar de la El a fost trimisă asupra tuturor celor aflați înaintea tronului. Dar puțini au primit acea lumină. Mulți s-au retras de sub ea, și imediat i s-au împotrivit. Alții erau nepăsători și nu au prețuit lumina, iar aceasta s-a depărtat de la ei. Unii au apreciat-o, și s-au alăturat celor care erau plecați în rugăciune înaintea tronului...

„Am văzut pe Tatăl ridicându-Se de pe tron și, într-un car de foc, intrând în Sfânta Sfintelor, dincolo de perdea, și așezându-Se. Am văzut acolo scaune de domnie pe care nu le văzusem mai înainte. Apoi L-am văzut pe Isus ridicându-Se de pe tron, iar cei mai mulți dintre cei plecați înaintea tronului s-au ridicat împreună cu El. Nu am văzut nicio rază de lumină trecând de la Isus la mulțimea nepăsătoare după ce S-a ridicat El, iar ei au fost lăsați în întuneric deplin.

„Cei care s-au ridicat împreună cu Hristos își țineau privirile ațintite asupra Lui pe când părăsea tronul, iar El i-a condus puțin; apoi El a ridicat brațul, și s-a auzit vocea Lui spunând: „Așteptați aici, Eu intru la Tatăl să primesc împărăția. Păstrați hainele neîntinate, iar Eu Mă voi întoarce de la nuntă, și vă voi lua cu Mine’...

„Am văzut pe cei care s-au ridicat împreună cu Isus trimițându-și credința în Sfânta Sfintelor la Isus și rugându-se: „Tată, dă-ne duhul Tău!’ Atunci Isus a suflat peste ei Duhul Sfânt. În acea suflare se găsea lumină, putere, și multă dragoste, bucurie și pace.

„M-am întors să privesc la gruparea care rămăsese plecată înaintea tronului. Ei nu știau că Isus a plecat. Satana s-a prezentat așezat pe tron, încercând să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu. I-am văzut privind spre tron și rugându-se: „Tată, dă-ne duhul Tău!’

Atunci Satana a suflat asupra lor influența lui nesfântă. În ea era lumină și multă putere, dar nu dragoste scumpă, bucurie și pace. Scopul lui Satana era să-i țină în amăgire, și să-i atragă înapoi prin amăgire pe copiii lui Dumnezeu. Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfințelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana” (*Day Star*, 14 martie 1846).

Vom analiza, punct cu punct, elementele viziunii:

„Am văzut un tron, iar pe el stăteau Tatăl și Fiul Său, Isus Hristos... Înaintea tronului se aflau poporul advent, biserica și lumea. Am văzut o grupare plecată în fața tronului, profund interesată, în timp ce toți ceilalți erau dezinteresați și nepăsători.”

Viziunea începe descriind perioada dinaintea anului 1844. Așa cum se va vedea ulterior, „tronul” pe care stăteau Tatăl și Fiul este tronul din Sfânta din Sanctuarul Ceresc. „Înaintea tronului se aflau poporul advent, biserica și lumea.” Există trei grupe. În context „poporul advent” este „poporul” care aștepta venirea lui Isus în 1844, gruparea milerită. „Biserica” este biserica creștină, creștinismul în general, protestantismul precum și bisericile istorice. „Lumea” este lumea necredincioasă, lumea atee. (Viziunea fiind dată din punctul de vedere al creștinismului, religiile necreștine nu sunt menționate.)

„Poporul advent, biserica și lumea” se aflau „înaintea tronului,” înaintea Dumnezeului întregului pământ. A fi „înaintea tronului” nu înseamnă că toți oamenii din cele trei grupe se închinau lui Dumnezeu, ci unii stăteau în picioare iar alții se aflau plecați în genunchi, în adorare.

„Am văzut o grupare plecată în fața tronului, profund interesată, în timp ce toți ceilalți erau dezinteresați și nepăsători.

Cei care erau plecați înaintea tronului trimiteau rugăciunile și priveau la Isus, iar El privea la Tatăl și părea că discută cu El. Atunci o lumină cobora de la Tatăl la Fiul Său, și de la Acesta la adunarea plecată în rugăciune.”

Grupa plecată în adorare - formată din membrii sinceri ai bisericilor istorice, bisericilor protestante și milerite - primea lumină, adică adevăr de la Dumnezeu. Adevărul nu era acceptat de către denominațiuni în întregul lor, ci de indivizi izolați, membri ai denominațiilor respective. Lucrul acesta se întâmpla cu puțin înainte de 1844.

„Apoi am văzut o puternică lumină venind de la Tatăl asupra Fiului, iar de la El a fost trimisă asupra tuturor celor aflați înaintea tronului. Dar puțini au primit acea lumină. Mulți s-au retras de sub ea, și imediat i s-au împotrivit. Alții erau nepăsători și nu au prețuit lumina, iar aceasta s-a depărtat de la ei. Unii au apreciat-o, și s-au alăturat celor care erau plecați în rugăciune înaintea tronului...”

Lumina puternică venind de la Tatăl asupra Fiului și trimisă apoi asupra tuturor celor aflați înaintea tronului este adevărul cu privire la evenimentul care urma să aibă loc în 1844. Este vorba despre începerea Judecării de cercetare, curățirea Sanctuarului Ceresc, care urma să pună capăt istoriei păcatului.

Lumina a fost trimisă „tuturor celor aflați înaintea tronului,” adică întregii omeniri. Unii au primit această lumină și, conform interpretării milerite, așteptau venirea lui Hristos pe norii cerului în 1844, alții au lepădat-o: „Mulți s-au retras de sub ea, și imediat i s-au împotrivit. Alții erau nepăsători și nu au prețuit lumina, iar aceasta s-a depărtat de la ei. Unii au apreciat-o, și s-au alăturat celor care erau plecați în rugăciune înaintea tronului.”¹

„Am văzut pe Tatăl ridicându-Se de pe tron și, într-un car de foc, intrând în Sfânta Sfintelor, dincolo de perdea, și așezându-Se. Am văzut acolo scaune de domnie pe care nu le văzusem mai înainte.”

Pasajul descrie începerea Judecării de cercetare în anul 1844: „Am văzut pe Tatăl ridicându-Se de pe tron și ... intrând în Sfânta Sfintelor ... și așezându-Se. Am văzut acolo scaune de domnie pe care nu le văzusem mai înainte.” „Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roțile Lui ca un foc aprins. Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau, și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile” (Daniel 7:9-10).

„Apoi L-am văzut pe Isus ridicându-Se de pe tron, iar cei mai mulți dintre cei plecați înaintea tronului s-au ridicat împreună cu El.”

După marea dezamăgire din 1844, din grupa inițială plecată în adorare, care acceptase predicarea milerită, cei mai mulți „s-au ridicat împreună” cu Isus, adică au acceptat interpretarea corectă conform căruia anul 1844 marca, nu întoarcerea lui Isus pe pământ, ci începerea Judecării de cercetare. Din grupa inițială a celor care se rugau, nu toți „s-au ridicat” cu Isus, ci unii s-au pierdut în negura istoriei. (Pasajul de mai sus ar putea fi interpretat și în sensul că el descrie experiența celor care așteptau venirea lui Isus pe norii cerului în 1844, dar atunci cine sunt aceia care, deși inițial „s-au alăturat celor care erau plecați în rugăciune înaintea tronului,” în final nu „s-au ridicat” împreună cu Isus?)

„Nu am văzut nicio rază de lumină trecând de la Isus la mulțimea nepăsătoare după ce S-a ridicat El, iar ei au fost lăsați în întuneric deplin.”

Lumea necredincioasă, bisericile istorice și bisericile protestante ca denominațiuni au respins predicarea milerită. Ele au „răstignit” cele trei solii îngerești, așa cum au fost vestite de mișcarea milerită în perioada 1844. Prin urmare omenirea, bisericile istorice și protestantismul au rămas în „întuneric deplin.” A fi în „întuneric deplin” înseamnă a nu mai avea nici o legătură cu Dumnezeuul Cel Adevărat.

„Mulți privesc cu oroare la calea urmată de iudei când L-au respins și L-au răstignit pe Hristos; iar când citesc istorisirea rușinoasei Lui maltratări, ei cred că Îl iubesc și nu L-ar fi

tăgăduit ca Petru sau răstignit ca iudeii. Dar Dumnezeu, care citește inimile tuturor, a pus la probă acea iubire pe care ei mărturiseau că o simt față de Isus. Tot cerul a privit cu cel mai adânc interes primirea primei solii îngerești. Dar mulți care au mărturisit că-L iubesc pe Isus și care au vărsat lacrimi când au citit povestea crucii, au luat în râs vestea cea bună a venirii Sale. În loc să primească solia cu bucurie, au declarat că este o amăgire. I-au urât pe cei care iubeau venirea Sa și i-au dat afară din biserici. Cei care au respins prima solie nu au putut avea vreun avantaj de la cea de-a doua; și nu au avut nimic de câștigat nici prin strigătul de la miezul nopții, care trebuia să-i pregătească să intre cu Isus în Locul Preasfânt din Sanctuarul ceresc. Și, respingând primele două solii, ei și-au întunecat în așa măsură priceperea, încât nu pot vedea nici urmă de lumină în cea de-a treia solie îngerească, care arată calea către Sfânta Sfintelor. Am văzut că, după cum iudeii L-au răstignit pe Isus, tot așa bisericile cu numele *răstigniseră aceste trei solii* și nu au, prin urmare, nici cea mai vagă cunoștință în ce privește calea către Sfânta Sfintelor și nici nu pot beneficia de mijlocirea săvârșită de Hristos acolo. Asemenea iudeilor, care își aduceau jertfele inutile, ei își înalță rugăciunile nefolositoare către încăperea pe care Isus a părăsit-o” (EW 260-261).

Lumea creștină și omenirea în general a repetat astfel experiența iudeilor din vechime:

„Atenția mi-a fost îndreptată către vestirea primei veniri a lui Hristos. Ioan fusese trimis în puterea și în duhul lui Ilie pentru a pregăti calea pentru Isus. Cei care au respins mărturia lui Ioan nu au beneficiat de învățăturile lui Isus. Împotrivirea lor față de solia care prevestea venirea Sa i-a plasat într-un loc în care nu puteau primi cu plăcere cea mai puternică dovadă că El era Mesia. Satana i-a condus pe cei care au respins solia lui Ioan să meargă încă și mai departe, să-L respingă și să-L răstignească pe Hristos. Făcând acest lucru, ei s-au plasat într-un loc în care nu puteau primi binecuvântările Zilei Cincizecimii, care i-ar fi învățat calea către Sanctuarul ceresc. Sfășierea perdelei de la templu a arătat că jertfele și rânduielile iudaice nu aveau să mai fie primite. Marea Jertfă fusese adusă și acceptată, iar Duhul Sfânt, care a coborât în Ziua Cincizecimii, a purtat mintea ucenicilor de la sanctuarul pământesc către cel ceresc, în care Isus intrase prin propriul Său sânge, pentru a revărsa asupra ucenicilor Săi foloasele ispășirii făcute de El. Dar iudeii au fost lăsați într-un *întuneric total*. Au pierdut toată lumina pe care ar fi putut-o avea asupra planului de mântuire și s-au încrezut mai departe în jertfele și arderile lor de tot inutile. Sanctuarul ceresc luase locul celui pământesc - cu toate acestea, ei nu știau nimic de această schimbare. Din acest motiv, ei nu au putut beneficia de mijlocirea lui Isus în Locul Sfânt” (EW 259).

La fel cum iudeii au rămas în „întuneric total,” tot așa bisericile istorice și bisericile protestante au rămas în „întuneric deplin.” „Nu am văzut nicio rază de lumină ... iar ei au fost lăsați în întuneric deplin.” Aceste biserici „nu au, prin urmare, nici cea mai vagă cunoștință în ce privește calea către Sfânta Sfintelor și nici nu pot beneficia de mijlocirea săvârșită de Hristos acolo... (și) își înalță rugăciunile nefolositoare către încăperea pe care Isus a părăsit-o” (EW 261). Nu poate exista situație mai cumplită decât să te numești „Biserică” totuși să fii în „întuneric deplin,” fără nici o legătură cu Dumnezeu. A nu avea „nici cea mai vagă cunoștință în ce privește calea către Sfânta Sfintelor” „unde Isus a intrat pentru noi ca înainte-mergător” (Evrei 6:20) și a „nu beneficia de mijlocirea săvârșită de Hristos acolo,” înseamnă a nu-L

cunoaște pe Hristos, persoana Sa, a nu înțelege cine este Hristos, și a nu beneficia de o lucrare „tot atât de importantă” ca jertfa Sa pe cruce:

„Mijlocirea lui Hristos în favoarea omului, din Sanctuarul de sus, este tot atât de importantă, pentru Planul de Mântuire, ca moartea Sa pe cruce” (GC 489).

Cu alte cuvinte jertfa de pe cruce este doar jumătate din lucrarea de mântuire (cealaltă fiind lucrarea din sanctuarul ceresc). Prin urmare, a primi doar jumătate din lucrarea de mântuire, doar începutul ei și a lepăda cealaltă jumătate, sfârșitul ei, înseamnă a rămâne cu lucrarea de mântuire neîncheiată. A fi doar cu jumătate de Hristos înseamnă a fi fără Hristos (Romani 8:9).

În viziune se arată clar: Hristos și Tatăl au plecat din Sfânta, iar bisericile istorice și protestante au rămas fără Hristos! Cu adevărat „întuneric deplin”!

„Cei care s-au ridicat împreună cu Hristos își țineau privirile ațintite asupra Lui pe când părăsea tronul, iar El i-a condus puțin; apoi El a ridicat brațul, și s-a auzit vocea Lui spunând: „Așteptați aici, Eu intru la Tatăl să primesc împărăția. Păstrați hainele neîntinate, iar Eu Mă voi întoarce de la nuntă, și vă voi lua cu Mine”

Viziunea descrie experiența mișcării advente în 1844 și în perioada următoare.

Înțelegând doctrina Sanctuarului ceresc și a Judecății de cercetare, adventiștii au făcut pasul înainte și L-au urmat pe Isus prin credință la ușa Sfintei Sfințelor, unde au fost îndemnați să-și păstreze „hainele neîntinate” adică un caracter curat.

Punctul culminant al lucrării lui Hristos din sanctuarul ceresc, a fost anul 1888. Cu un an înainte, în 1887, judecata celor morți era aproape încheiată și urma să treacă în curând la cei vii. „Judecata are loc acum în Sanctuarul de sus. Această lucrare continuă timp de mulți ani. În curând - nimeni nu știe cât de curând - ea va ajunge la cei vii” (GC 482, Ellen White a scris această afirmație în anul 1887).

În 1888 urma ca Hristos să „primească împărăția,” urma să aibă loc „nunta,” așa cum este descris în viziune: Hristos „i-a condus puțin” - din 1844 în 1888 - „apoi El a ridicat brațul, și s-a auzit vocea Lui spunând: „Așteptați aici, Eu intru la Tatăl să primesc împărăția. Păstrați hainele neîntinate, iar Eu Mă voi întoarce de la nuntă.”

Ce legătură are Judecata de cercetare cu „primirea împărăției” și cu „nunta”?

Curățirea Sanctuarului în cadrul Judecății de cercetare, „nunta” și „primirea împărăției” sunt unul și același lucru, descriu unul și același eveniment:

„Intrarea lui Hristos ca Mare Preot în Locul Preasfânt pentru *curățirea Sanctuarului*, așa cum a fost scoasă în evidență în Daniel 8:14; venirea Fiului omului înaintea Celui Îmbătrânit de zile, așa cum ni se prezintă în Daniel 7:13; și *venirea Domnului în Templul Său*, profetizată de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; și lucrul acesta mai este reprezentat și prin *venirea mirelui la ospățul de nuntă* descris de Hristos în parabola celor zece fecioare, din Matei capitolul 25” (GC 426).

Deci „curățirea Sanctuarului” = „primirea împărăției” = „intrarea solului Legământului în templul Său pentru curățirea fiilor lui Levi” = „nunta.”

Aici avem cea mai frumoasă descriere a Judecății de cercetare. Judecata de cercetare nu este acea scormonire a vieții personale înaintea ochiului nemilos al Cerului, nu este contabilizarea crudă a tuturor păcatelor și faptelor bune scrise în „cărțile cerești” (Daniel 7:10), pe care credinciosul s-o privească cu groază. Judecata de cercetare este ziua cea mai fericită, este „nunta.”

Dar ce este „nunta”?

„Nunta reprezintă unirea dintre divin și uman” (COL 307).

„Nunta” este unirea dintre natura omenească cu natura divină. Este părtășia cu natura divină. Cu ocazia „nunții,” omul care a fost căzut în păcat este făcut, prin actul creator al lui Dumnezeu, „un templu în care să locuiască Creatorul,” la fel cum a fost făcut omul Isus la nașterea Sa. Cu ocazia „nunții,” omul căzut în păcat redevine așa cum a fost creat la început, o locuință a Tatălui, la fel ca Isus (Ioan 14:10).

Nunta este realizarea, pe pământ, a scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice:

„Scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice a fost ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul” (DA 161).

Nunta este actul creator al lui Dumnezeu, prin care „inima de piatră” a omului este înlocuită cu o „inimă de carne” și Legea este scrisă în inimă: „Voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele, și să păziți, și să împliniți legile Mele,” „Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor” (Ezechiel 36:26-27; Evrei 8:10).

„Am văzut pe cei care s-au ridicat împreună cu Isus trimițându-și credința în Sfânta Sfintelor la Isus și rugându-se: ,Tată, dă-ne duhul Tău!’ Atunci Isus a suflat peste ei Duhul Sfânt. În acea suflare se găsea lumină, putere, și multă dragoste, bucurie și pace.”

Viziunea descrie experiența celor care L-au urmat pe Isus la ușa Sfintei Sfintelor, adică a celor din 1844, care au descoperit noi adevăruri cu privire la sanctuarul ceresc, sabatul, starea omului în moarte, etc., cât și a celor care au primit solia 1888 - care era doar „începutul luminii aceluși înger care va lumina întreg pământul cu slava sa” - și au înaintat în slava ei crescândă, descoperind noi adevăruri cu privire la caracterul lui Dumnezeu, scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice, jertfa Mielului înjunghiat la întemeierea lumii.

„M-am întors să privesc la gruparea care rămăsese plecată înaintea tronului. Ei nu știau că Isus a plecat. Satana s-a prezentat așezat pe tron, încercând să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu. I-am văzut privind spre tron și rugându-se: ,Tată, dă-ne duhul Tău!’ Atunci Satana a suflat asupra lor influența lui nesfântă. În ea era lumină și multă putere, dar nu dragoste scumpă, bucurie și pace.”

Viziunea descrie experiența bisericilor istorice și protestante după anul 1844. Ea prezintă ce s-a întâmplat cu ele, după lepădarea luminii din 1844:

„Am văzut că, după cum iudeii L-au răstignit pe Isus, tot așa bisericile cu numele răstigniseră aceste trei solii și nu au, prin urmare, nici cea mai vagă cunoștință în ce privește calea către Sfânta Sfintelor și nici nu pot beneficia de mijlocirea săvârșită de Hristos acolo. Asemenea iudeilor, care își aduceau jertfele inutile, ei își înalță rugăciunile nefolositoare către încăperea pe care Isus a părăsit-o; și Satana, mulțumit de această amăgire, își ia o aparență religioasă și îndreaptă către sine mintea acestor așa-zisi creștini, lucrând cu puterea lui semne și minuni mincinoase pentru a-i imobiliza în capcană. Pe unii îi amăgește într-un fel, pe alții într-altul. El are pregătite amăgiri diferite pentru a influența minți diferite. Unii privesc cu oroare asupra uneia dintre amăgiri, în timp ce primesc cu brațele deschise o alta. Satana îi amăgește pe unii prin spiritism. Vine, de asemenea, și ca înger de lumină și își răspândește influența în toată țara prin intermediul reformelor false. Bisericele jubilează și consideră că Dumnezeu lucrează într-un mod minunat pentru ei, când de fapt este lucrarea unui alt spirit. Entuziasmul se va stinge și va lăsa lumea și biserica într-o stare mai rea decât înainte” (EW 260).

Prin intermediul acestei viziuni, Dumnezeu descoperă că Satana a reușit să înșele protestantismul și bisericile populare. Conform viziunii, bisericile protestante și bisericile istorice (Biserica Romano-Catolică, Biserica Ortodoxă, etc.) se închină la Satana, care le-a amăgit, dându-se drept Hristos. „Ei nu știau că Isus a plecat. Satana s-a prezentat așezat pe tron... I-am văzut privind spre tron și rugându-se: ‚Tată, dă-ne duhul Tău!‘ Atunci Satana a suflat asupra lor influența lui nesfântă.”

Satana s-a deghizat drept Hristos. Satana nu se prezintă pe tron drept Satana, ci se prezintă drept Hristos. Satana este „șarpele cel vechi... care înșeală întreaga lume,” care s-a travestit în Hristos, imitându-L (așezându-se pe tron și oferind duhul său) și el este onorat de biserici și denominațiuni drept Hristos. Satana conduce protestantismul și bisericile tradiționale. El este Dumnezeul Babilonului; îngerii săi stăpânesc și locuiesc în instituțiile și cetățenii Babilonului. Prin urmare Babilonul „a ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte” (Apocalipsa 18:2). Satana a ajuns la comanda acestor biserici; cu ele s-a repetat istoria iudeilor din vechime, când Satana a ajuns la cârma națiunii iudaice:

„Îndelungata răbdare a lui Dumnezeu față de Ierusalim nu a făcut decât să-i întărească pe iudei în nepocăința lor. În ura și cruzimea lor față de ucenicii lui Isus, ei au lepădat ultima ofertă a harului. Atunci Dumnezeu și-a retras protecția de la ei și a îndepărtat puterea Sa restrictivă, înfrânătoare, de la Satana și îngerii săi, iar națiunea a fost lăsată sub stăpânirea conducătorului pe care și l-au ales... Iudeii primiseră o mărturie mincinoasă pentru a-L condamna pe Fiul nevinovat al lui Dumnezeu... Prin acțiunile lor, ei spusese cu multă vreme înainte: ‚Lăsați-ne în pace cu Sfântul lui Israel’ (Isaia 30:11). Acum, dorința lor era împlinită. Teama de Dumnezeu nu-i mai tulbura. Satana era la cârma națiunii și cele mai înalte autorități, civile și religioase, se găseau sub stăpânirea lui” (GC 29).

În ciuda faptului că bisericile și denominațiunile, ca instituții, au fost înșelate de Șarpele cel vechi, indivizi izolați din cadrul acestora se închină la Dumnezeu sau - chiar dacă astăzi se închină la Satana din neștiință - în viitor vor trece de partea lui Dumnezeu (9T 142; PK 171, 189). Domnul are în Biserica Romano-Catolică, în Biserica Ortodoxă, în bisericile

protestante, printre atei, oameni care vor rupe orice legătură cu vrăjmașul lui Dumnezeu și care vor veni la „nuntă” spre a fi făcuți părtași de natură divină.

„Satana s-a prezentat așezat pe tron ... I-am văzut privind spre tron și rugându-se: ,Tată, dă-ne duhul Tău!’ Atunci Satana a suflat asupra lor influența lui nesfântă. ... Scopul lui Satana era să-i țină în amăgire, și să-i atragă înapoi prin amăgire pe copiii lui Dumnezeu. Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfințelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana.”

Lucifer a reușit să amăgească bisericile istorice și protestante, dar ceea ce este și mai tulburător, Satana a reușit să înșele și Biserica Adventistă. Lucrul acesta este descris în viziune în cuvinte cât se poate de clare: „Unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfințelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana.”

Acest „unul după altul” înseamnă marea majoritate a membrilor bisericii, oficiali și laici, Biserica Adventistă în ansamblul ei. Aici nu este vorba de o minoritate din membrii bisericii, nu este vorba de *unii* din Biserica Adventistă, de unii din membrii ei care sunt lumești, ci de Biserica în ansamblul ei, în totalitatea ei, cu tot cu membrii ei cei mai zeloși. Dovadă este faptul că „nunta” NU s-a putut realiza cu Biserica Adventistă, Hristos NU a venit a doua oară! Caracterul lui Hristos NU a fost desăvârșit reprodus în poporul Său nu pentru că ei nu s-au străduit suficient de mult să țină Legea, ci pentru că ei n-au venit la nuntă pentru a fi făcuți, prin actul creator al lui Dumnezeu, păzitori ai Legii: „Când caracterul Domnului Hristos va fi în mod desăvârșit reprodus în poporul Său, atunci El va veni să-i ia la Sine ca fiind ai Săi” (COL 69).

Conform viziunii, Biserica s-a întors la picioarele lui Satana din Sfânta, venerându-l și închinându-i-se drept Hristos. Conform viziunii, Biserica Adventistă a ajuns și ea, asemenea celorlalte biserici, să se închine la Satana!

„Scopul lui Satana era... să-i atragă înapoi... pe copiii lui Dumnezeu... unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfințelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana.”

Cum a reușit Satana „să-i atragă înapoi” pe Adventiștii de Ziua a Șaptea? Cum a reușit să-i amăgească până acolo încât „unul după altul... mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana”? Cum a reușit Satana să facă Biserica Adventistă să i se închine și totuși să creadă că se închină lui Dumnezeu?

Pentru a răspunde la această întrebare să analizăm viziunea mai amănunțit:

„Satana s-a prezentat așezat pe tron, încercând să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu.”

Care a fost „lucrarea lui Dumnezeu” până în 1844? Care a fost lucrarea lui Hristos de mare Preot în Sfânta până în 1844? Iertarea păcatului. Neprihănirea prin credință. Hristos

iartă păcatul și mântuie credinciosul, când acesta își manifestă credința în El. Până în 1844, solia lui Hristos din Sfânta a fost solia neprihănirii prin credință.

În 1844 Hristos a părăsit Sfânta, a pus capăt lucrării Sale din Sfânta, solia neprihănirii prin credință, și a trecut la o fază superioară a lucrării în cea de-a doua încăpere a sanctuarului. Lucrarea Sa din Sfânta Sfintelor țintește curățirea Sanctuarului ceresc, iar solia Sa este acum una specială. Prin urmare Hristos a abandonat solia neprihănirii prin credință și a avansat la o solie superioară, pe care Ellen White o numește „solia neprihănirii lui Hristos.” De fapt, Ellen White a spus că Solia neprihănirii lui Hristos este tocmai solia 1888 (1888 Materials 212, 164).

Satana „s-a prezentat așezat pe tron” și a preluat lucrarea lui Hristos din Sfânta, „încercând să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu.” Satana a preluat solia neprihănirii prin credință. Astfel cele două lucrări, lucrarea lui Satana din Sfânta și lucrarea lui Hristos din Sfânta Sfintelor au ajuns în conflict. Cele două solii, solia lui Satana din Sfânta și solia lui Hristos din Sfânta Sfintelor, au ajuns în opoziție. Solia neprihănirii prin credință și Solia neprihănirii lui Hristos au ajuns în vrăjmășie de moarte. Să explicăm:

Să fim bine înțeleși: Solia neprihănirii prin credință NU este invenția lui Satana, ci este solia lui Dumnezeu, lucrarea lui Dumnezeu din Sfânta, lucrare pe care a desfășurat-o până în 1844, dar pe care acum a părăsit-o, a abandonat-o. Ambele solii, solia neprihănirii prin credință și solia neprihănirii lui Hristos sunt soliile lui Dumnezeu, sunt lucrarea lui Dumnezeu din Sfânta, respectiv din Sfânta Sfintelor, dar lucrarea din Sfânta a încetat, ea a fost preluată de Satana și dusă mai departe și astfel cele două lucrări au ajuns în opoziție totală.

În prezent Satana predică și susține solia neprihănirii prin credință din Sfânta, Hristos predică și promovează „solia neprihănirii lui Hristos” din Sfânta Sfintelor. Cele două solii sunt în conflict mortal.

Care este deosebirea dintre ele?

Solia neprihănirii prin credință spune că omul este declarat drept și mântuit, când își manifestă credința în Isus. În forma originală a soliei neprihănirii prin credință – susținută până în 1844 de Dumnezeu din Sfânta – aspectul curățirii de păcat era prezent, dar el nu a fost sesizat, văzut și accentuat de protestanții secolului al XV-lea. Satana se folosește de această solie și îi atașează un aspect negativ, un accent negativ. Satana a ascuns acest aspect al soliei și l-a înlocuit discret cu versiunea sa asupra curățirii păcatului: lucrul aceasta nu este posibil în această viață. Atât timp cât va trăi, omul nu va înceta să păcătuiască, oricât de mult s-ar strădui. Prin urmare neprihănirea pe acest pământ este o himeră. Conform soliei neprihănirii prin credință – așa cum este susținută în prezent de Satana - omul nu este *făcut* neprihănit, ci doar *declarat* neprihănit. Omul este făcut neprihănit doar la înviere sau la a doua venire a lui Hristos, când „trupul acesta, supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire” (1 Corinteni 15:54). În această viață, omul doar evoluează spre desăvârșire; regăsim astfel teoria evoluționistă ascunsă sub mantaua religiei.

Întrucât desăvârșirea nu poate fi atinsă în această viață, păcătosul nu va reuși să imite modelul lui Hristos oricât de mult s-ar strădui; prin urmare Hristos este doar un Înlocuitor pentru păcătos. Lucrarea lui Hristos s-a terminat la cruce și jertfa Lui are rol înlocuitor: este suficient ca păcătosul să creadă și este mântuit.

Solia neprihănirii lui Hristos vorbește despre sursa neprihănirii lui Isus și susține că Isus a fost neprihănit pentru că Tatăl a locuit în El, sau cu alte cuvinte, pentru că El a fost o locuință a Tatălui. La naștere, El a fost un om creat conform scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice. Prin urmare, Isus este prototipul, este modelul pentru om. Ceea ce s-a întâmplat pentru Isus, trebuie să se întâmple pentru om, adică omul trebuie să devină o locuință a Tatălui. Solia neprihănirii lui Hristos declară că omul este făcut neprihănit, prin actul creator al lui Dumnezeu, cu ocazia Judecării de cercetare, cu ocazia nunții, când, la fel ca Isus, omul devine „un templu în care să locuiască Creatorul.” Solia neprihănirii lui Hristos susține creaționismul. Ea este în acord cu Biblia care declară că scrierea Legii în inimă este actul creator al lui Dumnezeu:

„Iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu” (Evrei 8:10);

„Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele, și să păziți, și să împliniți legile Mele” (Ezechiel 36:26-27);

„Le voi da o altă inimă și voi pune un duh nou în voi. Voi lua din trupul lor inima de piatră și le voi da o inimă de carne” (Ezechiel 11:19).

Actul acesta creator prin care „inima de piatră” este scoasă și înlocuită cu o „inimă de carne” este absolut esențial pentru mântuire. Intervenția aceasta creatoare este la fel de importantă ca jertfa lui Hristos pe cruce:

„Mijlocirea lui Hristos în favoarea omului, din Sanctuarul de sus, este *tot atât de importantă*, pentru Planul de Mântuire, ca moartea Sa pe cruce” (GC 489).

Mântuirea nu este completă, nu s-a terminat la cruce, este nevoie de o lucrare „tot atât de importantă,” actul creator al lui Dumnezeu din Ziua Ispășirii prin care omul este făcut, pentru veșnicie, „un templu în care să locuiască Creatorul.” Cu alte cuvinte, nu este suficient ca omul doar să fie *declarat* neprihănit în virtutea jertfei lui Hristos pe cruce, ci el trebuie *făcut* neprihănit prin „mijlocirea lui Hristos în favoarea omului, din Sanctuarul de sus,” adică prin lucrarea creatoare excepțională din Ziua Ispășirii.

Să rezumăm deci deosebirile dintre cele două solii:

Solia neprihănirii prin credință	Solia neprihănirii lui Hristos
1. Lucrarea lui Hristos este completă și s-a terminat la cruce.	1. Lucrarea lui Hristos NU este completă și NU s-a terminat la cruce. Lucrarea lui Hristos

<p>2. Pentru a fi mântuit, iertarea păcatului este suficientă. „Acoperirea” păcatului este suficientă.</p> <p>3. Omul este DECLARAT neprihănit, deși în realitate este un păcătos.</p> <p>4. Omul este <i>declarat</i> neprihănit prin credință.</p> <p>5. Perfecțiunea NU este posibilă în această viață și nici nu este necesară.</p> <p>6. Omul trece printr-un proces evolutiv spre perfecțiune, dar nu atinge desăvârșirea în această viață.</p> <p>7. Perfecțiunea se obține doar la a doua venire a lui Hristos.</p> <p>8. Hristos este A treia persoană a Dumnezeirii care a venit din cer, S-a întrupat și a luat înfățișare de om. El este Înlocuitorul neamului omenesc.</p>	<p>din sanctuarul ceresc este la fel de importantă ca jertfa Sa pe cruce (GC 489).</p> <p>2. Pentru a fi mântuit, iertarea păcatului NU este suficientă. Păcatul trebuie curățit.</p> <p>3. Omul este FĂCUT neprihănit.</p> <p>4. Omul este <i>făcut</i> neprihănit prin credință.</p> <p>5. Perfecțiunea ESTE posibilă în această viață și este necesară (atât pentru individ în particular cât și pentru încheierea marii controversă).</p> <p>6. Omul atinge desăvârșirea în această viață prin actul creator al lui Dumnezeu din Ziua Ispășirii.</p> <p>7. Perfecțiunea se obține în Ziua Ispășirii.</p> <p>8. Hristos este un membru al neamului omenesc, un om care a fost o locuință a Tatălui. Hristos este Fiul omului în sensul că El este primul om din istoria rasei umane după Adam în care s-a realizat scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice, părtășia cu natura divină. El este modelul, prototipul noii rase umane.</p>
---	--

Așa cum am văzut, Satana predică îndreptățirea prin credință. El face din Solia neprihănirii prin credință o armă redutabilă prin care să combată lucrarea lui Hristos. Inițial această solie era un adevăr, dar nu mai este adevăr prezent. Ea blochează adevărul în dezvoltarea lui și se opune astfel lui Dumnezeu. Susținând că iertarea păcatului este

suficientă, că desăvârșirea nu este posibilă în această viață și nici nu este necesară, Satana anihilează interesul adventiștilor de ziua a șaptea pentru lucrarea lui Hristos din Sanctuar. El îi face să fie indiferenți față de Ziua Ispășirii, indiferenți față de chemarea la nuntă și împiedică astfel Nunta Mielului. Nunta Mielului nu poate avea loc, căci soția Lui NU s-a pregătit (Apocalipsa 19:7), imaginându-și că poate avea Cerul fără să se căsătorească.

În felul acesta solia neprihănirii prin credință, o solie cândva de la Dumnezeu a fost întoarsă împotriva Creatorului și făcută să slujească scopurilor lui Satana. Solia neprihănirii prin credință blochează Nunta. Nunta nu poate avea loc, marea controversă nu se poate încheia. Satana continuă să-și bată joc de adventiști, de omenire și Dumnezeu și își asigură supraviețuirea. Iată de ce Solia neprihănirii prin credință este o solie vitală pentru Satana!

În prezent în Biserica Adventistă, predicarea și învățătura despre sanctuar a dispărut. Învățătura despre sanctuar a devenit o doctrină moartă.

La campaniile de evanghelizare Judecata de cercetare este prezentată cu scopul de a demonstra că Biserica Adventistă este adevărata biserică a lui Dumnezeu, apărută conform schemei profetice în 1844. Ea nu este așezată în contextul Nunții, ci este făcută un instrument de convingere pentru a-i determina pe cei din afară să se unească cu noi. Ea poate conduce la decizii pripite, greșit motivate: ascultătorii devin membri ai bisericii de teama judecății. Satana aduce astfel în biserică persoane neconvertite.

Nici pentru membrii bisericii sanctuarul nu dezvăluie semnificații suplimentare. Deși se amintește uneori de lucrarea lui Hristos din sanctuarul ceresc, nu se spune nimic mai mult despre această lucrare și ea este făcută astfel o mare necunoscută. Membrii bisericii rămân cu impresia că ceea ce a făcut Hristos în Sfânta până în 1844 El face acum în Sfânta Sfintelor: iartă păcatele și aduce rugăciunile credincioșilor înaintea Tatălui. Nimic nou, nimic special. Chiar și atunci când este trezit interesul, singura preocupare a credinciosului este aceea ca Judecata să nu fi trecut de numele său.

Prezentând Judecata de cercetare și lucrarea lui Hristos din Sfânta Sfintelor în felul acesta, Biserica a rămas doar cu scoica goală, cu scheletul lipsit de viață al sanctuarului. Astfel, sub eticheta sanctuarului - sau chiar renunțând complet la ea în unele părți ale bisericii mondiale - Biserica predică de fapt Solia neprihănirii prin credință. Sub cupola sanctuarului, Biserica Adventistă promovează Solia neprihănirii prin credință. Dar, agățându-se de Solia neprihănirii prin credință, Biserica Adventistă se agață de solia lui Satana.

Deci cum a reușit Satana să facă poporul lui Dumnezeu să i se închine?

Răspunsul este cumplit de simplu: Făcând Biserica să lepede solia neprihănirii lui Hristos și să se agațe de solia neprihănirii prin credință. Făcând Biserica să lepede solia promovată de Hristos de pe tronul din Sfânta Sfintelor și dată acestui popor în 1888 și să se întoarcă la solia neprihănirii prin credință, promovată de pe tronul din Sfânta. Făcând Biserica să lepede solia 1888 și să se întoarcă la solia protestantă a neprihănirii prin credință:

„Satana a reușit în mare măsură să îndepărteze de la poporul nostru puterea specială a Duhului Sfânt. Lumina care urmează să lumineze tot pământul cu slava ei a fost respinsă și,

prin acțiunea propriilor noștri frați, a fost ținută în mare măsură departe de lume” (1888 Materials 1575).

Astfel a reușit Satana „să-i atragă înapoi” pe adventiștii de ziua a Șaptea! A reușit să-i amăgească până acolo încât „unul după altul... mergeau să se alătore celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana.” Astfel a reușit Satana să facă Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea să i se închine!

Dar aceasta nu este totul!

Întorcând Biserica Adventistă la solia neprihănirii prin credință, Satana a întors biserica înapoi în protestantism. El a întors-o la o fază a lucrării pe care Dumnezeu a părăsit-o în 1844, a întors-o în 1843, aducând biserica în aceeași situație cu bisericile istorice și protestante care au lepădat solia din 1844 și au ajuns în „întuneric deplin.” Satana a înșelat Biserica Adventistă determinând-o să facă pasul înapoi în protestantism. Astfel el o aruncă direct în brațele Bisericii Romano-Catolice, în marea mișcare ecumenică pe care aceasta o plănuiește, organizează și desfășoară. Ticăloasă schemă, ticălos plan!

Această performanță nu este un unicat în istoria luptei lui Satana împotriva Miresei lui Hristos. Există în vechime o situație asemănătoare, când Satana a preluat lucrarea lui Dumnezeu și a distrus Biserica. Să studiem un caz sinistru din istoria poporului lui Dumnezeu:

Până în anul 31, lucrarea lui Dumnezeu a fost lucrarea din templul pământesc. Păcătosul era mântuit prin credință și el își exprima credința în Mesia care avea să vină, jertfind mielul la templu. Sistemul sanctuarului a fost instituit pe vremea lui Moise și timp de 2000 de ani lucrarea lui Dumnezeu s-a desfășurat la sanctuar. Păcătosul era mântuit prin credință la fel ca patriarhul națiunii, Avraam, tatăl celor credincioși și modelul lor de credință. El venea cu mielul la templu și se conforma prescripțiilor sistemului ceremonial și principiilor morale exprimate în Legea celor 10 porunci.

În anul 31, odată cu răstignirea lui Hristos, lucrarea lui Dumnezeu din sanctuarul pământesc a încetat și a fost transferată în sanctuarul ceresc. Până în anul 31 lucrarea lui Dumnezeu s-a desfășurat în sanctuarul pământesc, iar solia lui Dumnezeu a fost mântuirea prin credință în Mesia care urma să vină. După anul 31 lucrarea lui Dumnezeu a fost mutată în sanctuarul ceresc, iar solia lui Dumnezeu a fost mântuirea prin credință în Mesia care a venit. Prin jertfa de pe cruce, Dumnezeu a pus capăt sistemului ceremonial, jertfelor de la templu, iar credința păcătosului a fost îndreptată spre persoana lui Isus din Nazaret înălțat la dreapta Tatălui în sanctuarul ceresc.

În anul 31, lucrarea Tatălui în sanctuarul de la Ierusalim a încetat. Tatăl „S-a ridicat” din sanctuarul pământesc și a intrat în sanctuarul ceresc: „Iată că vi se lasă casa pustie” (Matei 23:18). Cu ocazia intrării Sale triumfale în Ierusalim, Isus a plâns pentru cetatea nepocăită care omoară pe proroci căci „Îngerul harului își strângea atunci aripile, ca să coboare de pe tronul de aur și să dea loc dreptății și judecății care se grăbea” (DA 578). Mai târziu, sfârșirea perdelei din templu în ceasul răstignirii, a descoperit privirii golul unde altădată se manifestase prezența lui Dumnezeu: Șekina plecase, Tatăl Se ridicase! S-a

întâmplat exact ca în faimoasa viziune a lui Ellen White: „Am văzut pe Tatăl ridicându-Se de pe tron și, într-un car de foc, intrând în Sfânta Sfințelor, dincolo de perdea, și așezându-Se.”

Când Tatăl S-a ridicat din templul pământesc și a intrat în templul ceresc, la rândul Său Isus S-a ridicat și a intrat și El la Tatăl în sanctuarul ceresc: „Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu” (Evrei 9:24). Paralela este uimitoare: „Apoi L-am văzut pe Isus ridicându-Se de pe tron... El a ridicat brațul, și s-a auzit vocea Lui spunând: „Așteptați aici, Eu intru la Tatăl.”

Ceea ce a urmat este cumplit: „Satana s-a prezentat așezat pe tron, încercând să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu.”

Satana a dus mai departe sistemul jertfelor din sanctuarul pământesc. Iar națiunea iudaică, poporul lui Dumnezeu din vremea de atunci, a perpetuat sistemul ceremonial.

Cum s-a realizat concret acest lucru?

Răstignindu-L pe Isus, poporul lui Dumnezeu și conducerea lui au ajuns sub stăpânirea lui Satana:

„Dumnezeu Și-a retras protecția de la ei și a îndepărtat puterea Sa restrictivă, înfrânătoare, de la Satana și îngerii săi, iar *națiunea a fost lăsată sub stăpânirea conducătorului pe care și l-au ales ...* Prin acțiunile lor, ei spuseseră cu multă vreme înainte: „Lăsați-ne în pace cu Sfântul lui Israel” (Isaia 30:11). Acum, dorința lor era împlinită. Teama de Dumnezeu nu-i mai tulbura. *Satana era la cârma națiunii și cele mai înalte autorități, civile și religioase, se găseau sub stăpânirea lui”* (GC 29).

Autoritățile religioase aflate sub stăpânirea lui Satana, conducerea poporului lui Dumnezeu din vremea de atunci, au continuat serviciile rituale de la templu și au împins poporul să se închine și pe mai departe la Ierusalim conform principiilor sistemului ceremonial. Conducerea a promovat cu îndârjire mântuirea exprimată prin sistemul jertfelor și a lepădat și ascuns de popor adevărata solie a lui Dumnezeu, credința în persoana lui Isus, înălțat la dreapta Tatălui în sanctuarul ceresc. Poporul a continuat să se închine la Ierusalim, să aducă „jertfele lor nefolositoare” și să înalțe rugăciuni către încăperea pe care Isus o părăsise.

„Satana i-a condus... să-L respingă și să-L răstignească pe Hristos. Făcând acest lucru, ei s-au plasat într-un loc în care nu puteau primi binecuvântările Zilei Cincizecimii, care i-ar fi învățat calea către Sanctuarul ceresc. Sfâșierea perdelei de la templu a arătat că jertfele și rânduielile iudaice nu aveau să mai fie primite. Marea Jertfă fusese adusă și acceptată, iar Duhul Sfânt, care a coborât în Ziua Cincizecimii, a purtat mintea ucenicilor de la sanctuarul pământesc către cel ceresc, în care Isus intrase prin propriul Său sânge, pentru a revărsa asupra ucenicilor Săi foloasele ispășirii făcute de El. Dar iudeii au fost lăsați într-un întuneric total. Au pierdut toată lumina pe care ar fi putut-o avea asupra planului de mântuire și s-au încrezut mai departe în jertfele și arderile lor de tot inutile. Sanctuarul ceresc luase locul

celui pământesc - cu toate acestea, ei nu știau nimic de această schimbare. Din acest motiv, ei nu au putut beneficia de mijlocirea lui Isus în Locul Sfânt” (EW 259).

Adevărata lucrare a lui Dumnezeu încetase în sanctuarul pământesc și se mutase în sanctuarul ceresc dar, din anul 31 până în 34, liderii iudei au determinat poporul să se închine conform sistemului ceremonial. Astfel, prin conducerea sa, poporul lui Dumnezeu a fost făcut să se închine la Satana, care preluase această lucrare.

Mergând pe această cale, în anul 34 liderii iudei au făcut ca Ștefan să fie omorât cu pietre și astfel au închis ușa harului pentru propriul lor popor. Națiunea iudaică a căzut din har și a încetat să mai fie poporul ales.

Aceasta este o pildă-monument în fața ochilor conducerii poporului lui Dumnezeu de astăzi.

În prezent poporul lui Dumnezeu se află în aceeași situație, plecat la picioarele tronului din Sfânta. Singura deosebire notabilă față de cei din vechime este că pe ei Satana i-a înșelat să nu facă pasul înainte în anul 31, ținându-i pe loc când a venit lumina, pe când pe noi, după ce am înaintat în 1844, ne-a înșelat ca, după 1888, să facem pasul înapoi în protestantismul apostaziat.

Faptul că Satana a reușit să facă bisericile istorice, protestante și Biserica Adventistă să i se închine este confirmat de o altă viziune primită de Ellen White, în care întreaga omenire este prezentată îmbarcată în expresul groazei:

„Mi s-a arătat un tren, care se deplasa cu viteza fulgerului. Îngerul mi-a spus să mă uit cu atenție. Mi-am fixat privirile asupra trenului. Părea că *întreaga lume* era în vagoane, că *niciunul nu rămăsese pe jos*. Îngerul a spus: ‚Ei se strâng laolaltă în snopi gata pentru foc.’ Apoi mi-a arătat mecanicul de locomotivă, care părea o persoană maiestooasă, plăcută, pe care *toți pasagerii o respectau și o tratau cu reverență*. Eram uimită și am întreat pe îngerul care mă însoțea, cine este acea persoană. El a spus: ‚Este Satana. El este conductorul sub forma unui înger de lumină. El a luat lumea în robie. Aceștia sunt pradă unei lucrări de rățăcire, ca să creadă o minciună și să fie osândiți. Următorul în grad după el, este mecanicul și alți agenți de-ai lui sunt folosiți în slujbe diferite, după cum are nevoie de ei, și toți merg cu viteza fulgerului către pierzare.’

L-am întreat pe înger dacă nu cumva a mai rămas cineva. El m-a îndemnat să privesc în direcția opusă, unde am văzut un grup mic care călătorea pe o cărare îngustă. Toți păreau foarte hotărâți, strâns uniți în adevăr. Îngerul a spus: ‚Îngerul al treilea îi leagă, îi sigilează pentru grănarul ceresc” (EW 88).

Viziunea dezvăluie că întreaga omenire, cu excepția unui „grup mic” se închină la Satana. Singurii care NU se închină lui Lucifer sunt cei din grupul cel mic, uniți în jurul soliei îngerului al treilea. Cine sunt aceștia?

Pentru a-i identifica pe cei din grupul cel mic, trebuie mai întâi să răspundem la întrebarea: Care este solia îngerului al treilea?

„Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis o solie foarte prețioasă prin frații Waggoner și Jones... Aceasta este solia pe care Dumnezeu a poruncit să fie dată lumii. Este solia îngerului al treilea, care trebuie vestită cu voce tare și însoțită de revărsarea Duhului Sfânt în măsură bogată” (TM 91,92).

„Marea strigare a îngerului al treilea a și început în descoperirea neprihănirii lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate. Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul” (RH, 1 aprilie 1890).

Solia îngerului al treilea este solia 1888, prin urmare grupul cel mic strâns unit în jurul soliei îngerului al treilea este format din aceia care au primit solia 1888 și înaintea în slava ei crescândă.

Nu, acest „grup mic” nu este Biserica Adventistă! Deși susține că predică cele trei solii îngerești, de fapt ea nu predică solia îngerului al treilea, pe care a lepădat-o în 1888. Conform viziunii Biserica Adventistă îl „respectă și tratează cu reverență” - în context un alt termen pentru închinare - pe „mecanicul de locomotivă,” care „este Satana ... conductorul sub forma unui înger de lumină.”

Viziunea mai descoperă un detaliu interesant: „Următorul în grad după el (după Satana), este mecanicul și alți agenți de-ai lui ... folosiți în slujbe diferite, după cum are nevoie de ei, și toți merg cu viteza fulgerului către pierzare.” Cine sunt aceștia?

Viziunea lui Ellen White cu cele două tronuri din încăperile Sanctuarului și viziunea cu trenul groazei sunt confirmate de Biblie. În 2 Tesaloniceni 2:3-10 se profetizează că în viitor „omul nelegiurii,” „potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește ‚Dumnezeu’ ... se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.” Acest „om al nelegiurii” nu este o ființă umană, un om, ci însuși Satana, care în Isaia este identificat drept „omul care făcea să se cutremure pământul și zguduia împărățiile, care prefăcea lumea în pustiu, nimicea cetățile și nu dădea drumul prinșilor săi de război” (Isaia 14:16-17).

„Cât privește venirea Domnului nostru Isus Hristos... nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință (în 1888) și de a se descoperi (prin dezastre „naturale” și alte nenorociri) omul fărădelegii, („omul care făcea să se cutremure pământul’), fiul pierzării, potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește ‚Dumnezeu’ sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu... Și acum știți bine ce-l oprește ca să nu se descopere decât la vremea lui (este vorba de Duhul Sfânt).

Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum (adică Duhul Sfânt) să fie luat din drumul ei („prin acțiunea propriilor noștri frați’). Și atunci se va arăta acel nelegiuit pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale” (2 Tesaloniceni 2:3-8).

Viziunea lui Ellen White cu cele două tronuri, viziunea cu trenul groazei și pasajul din 2 Tesaloniceni conduc toate la aceeași concluzie: vrăjmașul lui Dumnezeu s-a așezat în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu. De aici el duce o luptă, pe viață și moarte,

împotriva lui Dumnezeu. Există mai multe căi prin care Satana luptă împotriva Soliei 1888 a neprihănirii lui Hristos:

1. „Prin acțiunea propriilor noștri frați,” el ascunde solia 1888 de membrii bisericii.
2. El declară că solia 1888 nu este nimic deosebit, nu are nimic special, ci este doar o simplă reaccentuare a adevărilor protestante;
3. El lipește cu nerușinare eticheta de solia neprihănirii prin credință tocmai pe Solia neprihănirii lui Hristos și susține că Biserica a primit Solia neprihănirii prin credință;
4. Când membrii bisericii acceptă solia 1888, declară că solia lui Jones și Waggoner, despre care Ellen White a afirmat că este doar „începutul” Soliei neprihănirii lui Hristos, este toată solia. Astfel îi ține în amăgire și ulterior îi trage înapoi pe cei care rămân la învățăturile lui Jones și Waggoner și nu înaintează în slava crescândă a Soliei neprihănirii lui Hristos. Marea piatră de încercare pentru aceștia este adevărul cu privire la caracterul nonviolent al lui Dumnezeu. Ei sunt vizați direct de versetul „Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase și cu toate amăgirile nelegiurii, pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului (cu privire la caracterul nonviolent al lui Dumnezeu) ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire (teoria că Dumnezeu omoară), ca să creadă o minciună, pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiurie (în învățătura că Dumnezeu este deasupra Legii), să fie osândiți” (2 Tesaloniceni 2:9-12).

Cu alte cuvinte, cei care se rezumă la „începutul” acestei solii, la scrierile lui Jones și Waggoner, dacă refuză să înainteze în slava ei crescândă, vor fi atrași înapoi în Sfânta și vor ajunge să se închine la Satana.

Să analizăm în continuare viziunea lui Ellen White:

„Atunci Satana a suflat asupra lor influența lui nesfântă... Scopul lui Satana era să-i țină în amăgire, și să-i atragă înapoi prin amăgire pe copiii lui Dumnezeu. Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana.”

Cele 2 scopuri ale lui Satana sunt:

- 1) „să-i țină în amăgire” pe cei aflați deja în Sfânta la picioarele lui, și
- 2) „să-i atragă înapoi” în Sfânta pe cei ce așteptau la ușa din Sfânta Sfintelor.

Cu alte cuvinte, cele două scopuri ale lui Satana sunt:

- 1) „să țină în amăgire” bisericile istorice și protestante, pe care le-a făcut să lepede solia 1844, și
- 2) „să atragă înapoi” în Sfânta, în protestantism, Biserica Adventistă, prin intermediul Soliei neprihănirii prin credință.

Cele 2 scopuri au avut succes:

Scopul 1 a avut succes: întreaga lume creștină respinge doctrina sanctuarului și nunta.

Scopul 2 a avut succes: „unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului” și acolo se închinau lui Satana.

Cea mai bună dovadă că cele două scopuri ale lui Satana au avut succes, că lumea creștină se închină la Satana, dar mai ales că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea se închină la Satana, este faptul că nunta NU a avut loc și istoria păcatului nu s-a terminat. Nunta NU a avut loc tocmai pentru că „unul după altul,” cei chemați la nuntă s-au întors în Sfânta.

Istoria de după 1888 a demonstrat că instrumentul cel mai eficient din mâna lui Satana, prin care Lucifer își împlinește scopul „să-i atragă înapoi prin amăgire pe copiii lui Dumnezeu” este însăși conducerea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, sau mai exact clasa teologică a acestui popor, cea care dă tonul în teologie și pe care se sprijină administrația. În acest cadru, sistemul de învățământ adventist precum și cel protestanto-catolic, unde sunt pregătiți teologii noștri, au un rol crucial.

Teologii bisericii resping solia 1888 a neprihănirii lui Hristos, pe care de altfel nici nu au studiat-o aprofundat și, în același timp, susțin sus și tare solia neprihănirii prin credință. Dar aceasta NU mai este solia lui Dumnezeu, ci a fost „preluată” de Satana. Fără să-și dea seama, cei mai pregătiți fii ai acestui popor sunt victimele lui Satana și uneltele lui, la fel cum conducătorii iudei din vechime au ajuns „reprezentanții lui Satana” (DA 36). Inconștient, ei înșiși se închină la Satana și fac exact lucrarea lui Satana, determinând poporul să se închine la Satana. „Vai de voi, învățători ai Legii! Pentru că voi ați pus mâna pe cheia cunoștinței: nici voi n-ați intrat, iar pe cei ce voiau să intre i-ați împiedicat să intre” (Luca 11:52). Vocea teologilor noștri pe care se sprijină Conferința Generală este vocea Balaurului prin care îi „atrage înapoi” „unul după altul” în Sfânta, pe membrii bisericii. Ei fac Biserica să se închine la Satana.

Încă din 1882 Ellen White declara: „Biserica a întors spatele lui Hristos, Conducătorul ei, și se îndreaptă repede spre Egipt. Cu toate acestea, puțini sunt alarmați sau îngroziți de lipsa puterii spirituale. Îndoiala, și chiar necredința în Mărturiile Spiritului lui Dumnezeu, dospesc comunitățile noastre peste tot. Satana a aranjat să fie așa. Pastori care propovăduiesc eul în locul lui Hristos au aranjat să fie așa” (5T 217).

Da, este posibil să fi poporul lui Dumnezeu și totuși să te închini la Satana. Lucrul acesta s-a mai întâmplat în istorie chiar cu poporul Israel, poporul ales.

Pe vremea lui Ilie, Israel era poporul lui Dumnezeu, totuși a ajuns să se închine la Baal, alias Satana. Pe vremea lui Solomon, când a apostaziat, Israel era poporul lui Dumnezeu, totuși a ajuns să se închine la Astarteea, Chemoș și Milcom, alias Satana (1 Împărați 11:33). Pe vremea lui Isus, Israel era poporul lui Dumnezeu, totuși a ajuns să se închine la Satana (GC 29), dovadă că L-au omorât pe Hristos și i-a persecutat pe ucenicii lui.

„Ei (iudeii) L-au jefuit pe Dumnezeu de slava Sa și au înșelat lumea prin contrafacerea Evangheliei. Ei au refuzat să se predea lui Dumnezeu pentru salvarea lumii și au devenit agenții lui Satana pentru distrugerea ei.

Oamenii pe care Dumnezeu îi chemase să fie stâlpul și temelia adevărului deveniseră reprezentanții lui Satana. Ei făceau lucrarea pe care el dorea ca ei să o facă, ajungând să reprezinte greșit caracterul lui Dumnezeu și să determine lumea să-L considere ca fiind un tiran” (DA 36).

În prezent Biserica Adventistă se închină la Baal, Dumnezeul ei este Baal, care se dă drept Hristos. „Îngerul Bisericii” este „orb,” și nu știe (Apocalipsa 3:17), iar poporul nu bănuiește nimic.

Ellen White profetizează că religia lui Baal va ajunge religia dominantă din mijlocul nostru:

„A avut loc o despărțire de Dumnezeu, iar lucrarea zeloasă de pocăință și întoarcere la dragostea dintâi încă nu s-a produs. Necredința este foarte răspândită printre noi. Este la modă să te desparți de Hristos, să uiți pe Domnul, și să accepți scepticismul. ,Nu dorim ca acest om să domnească peste noi" (Luca 19:14). *Baal va fi scopul, credința și religia unui întristător de mare număr dintre noi*, deoarece ei aleg propria cale, în locul căii Domnului” (1888 Materials, 948).

„A avut loc o îndepărtare de Dumnezeu în mijlocul nostru, ca popor, iar lucrarea zeloasă de pocăință și întoarcere la dragostea noastră dintâi, esențială pentru împăcarea cu Dumnezeu și regenerarea inimii, încă nu s-a făcut. Necredința și-a făcut drum în rândurile noastre, pentru că este la modă să te desparți de Hristos și să lași loc scepticismului. La mulți strigătul inimii a fost: ,Nu vrem ca acest om să domnească peste noi.’ *Baal, Baal, este alegerea. Religia multora dintre noi va fi religia Israelului apostaziat*, deoarece oamenii iubesc propria lor cale și părăsesc calea Domnului. Religia adevărată, singura religie a Bibliei, care învață iertarea prin meritele unui Mântuitor răstignit și înviat, care, prin credința Fiului lui Dumnezeu, susține neprihănirea, a fost disprețuită, vorbită de rău, ridiculizată. A fost denunțată ca ducând la entuziasm și fanatism (de către teologii noștri)... Dar viața lui Isus Hristos în suflet, principiul activ al dragostei împărtășit de Duhul Sfânt, este singura care poate face sufletul roditor de fapte bune. Dragostea lui Hristos este forța și puterea oricărei solii care vine de pe buzele omenești. Ce fel de viitor este înaintea noastră, dacă nu vom reuși să ajungem la unitatea credinței?” (1888 Materials, 444).

Închinarea poporului la picioarele tronului din Sfânta este inconștientă, la fel cum Israelul din vechime se închina la Baal și nici nu bănuia acest lucru. A fost nevoie ca Dumnezeu să-l trimită pe profetul Ilie ca poporul să-și dea seama de acest lucru.

Pentru a ne scăpa de închinarea noastră la Baal, la Satana deghezată în Hristos, Dumnezeu a promis că-l va trimite iarăși pe „profetul Ilie:” „Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată” (Maleahi 4:5). Este nevoie ca Dumnezeu să-l trimită tocmai pe Ilie, nu pe alt profet, pentru că Biserica se închină la Baal și se află în nevoia disperată ca „Ilie” să-l demaște pe Satana, travestit în Hristos. Mai mult, omenirea însăși și instituțiile religioase ale Babilonului sunt în nevoie disperată ca Ilie să-l demaște pe Baal.

Dar, va primi Biserica solia lui „Ilie”?

Va primi Babilonul solia lui „Ilie”?

Care este viitorul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea?

Un lucru este sigur: nunta va avea loc! „Să ne bucurăm, să ne înveselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit” (Apocalipsa 19:7-8).

Viziunea cu cele două încăperi ale sanctuarului primită de Ellen White se termină brusc, lăsând nedescoperită tocmai partea care ne interesează pe noi, adventiștii. Care este viitorul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea? Va fi făcută o biserică slăvită, „fără pată, fără zbârcitură” sau va rămâne până la sfârșit plecată în adorare la picioarele lui Satana, repetând istoria iudeilor din vechime care au fost lepădați ca națiune? Se va întoarce la adevăratul Hristos sau se va închina la Satana până la sfârșit și va fi lepădată ca Israelul din vechime? Va veni în Sfânta Sfințelor la nuntă sau va înceta să mai fie poporul ales al lui Dumnezeu? Va deveni mireasa Mielului sau se va agăța de picioarele tronului din Sfânta?

Totul depinde de felul în care va primi solia lui Ilie.

Sunt posibile două scenarii:

1. Versiunea fericită: „Biserica nu este Babilon,” „Biserica nu va cădea,” „Corabia va ajunge în port,” „Am văzut o mare redeșteptare,” etc.

2. Versiunea nefericită: Hristos lepădat de ai săi în această generație (Luca 17:25).

Deci, pocăință denominațională, redeșteptare și reformă, sau cernere și zguduire?

Vestea cumplită este că Ellen White nu a văzut redeșteptare și reformă, ci cernere și zguduire:

„Mi-a fost arătat poporul lui Dumnezeu și i-am văzut pe credincioși fiind zguduți puternic...

Am cerut să cunosc însemnătatea zguduirii pe care am văzut-o și mi-a fost arătat că zguduirea va fi provocată de mărturia dreaptă adusă de sfatul Martorului Credincios către Laodicea. ... Unii ... se vor ridica împotriva ei, și acest lucru va provoca o cernere în cadrul poporului lui Dumnezeu” (1T 181).

Redeșteptarea și reforma, atât de mult trâmbițate, sunt ceva ce ar fi putut avea loc. Cu o ocazie Ellen White a avut o viziune despre o mare redeșteptare și reformă în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Dar la sfârșit, acele imagini glorioase au dispărut brusc și o voce cerească autorizată, îngerul ei însoțitor i-a spus: „Așa ar fi putut să fie. Domnul aștepta să facă toate acestea pentru poporul Său. Tot cerul aștepta să-și reverse îndurarea” (8T 104-106).

Cernerea și zguduirea, văzute de Ellen White în viziune, dovedesc că solia lui Ilie va fi lepădată în acest popor. Biserica Adventistă ca instituție, prin conducerea ei, va lupta împotriva soliei lui Ilie și îl va persecuta; ea îl va vinde neamurilor pe Ilie. Prin urmare o rămășiță care va accepta solia lui Ilie va fi adevărata Biserică Adventistă de Ziua a Șaptea și doar în felul acesta biserica nu va deveni niciodată Babilon, nu va apostazia și corabia va ajunge în port.

Biblia confirmă și ea scenariul lui Ellen White. Parabola împăratului care a făcut nuntă fiului său descrie primirea pe care invitații de onoare, aleșii săi, au făcut-o slujitorilor împăratului trimiși cu chemarea la nuntă. Aceasta este o pildă despre Marele Împărat care a trimis poporului Său, Bisericii Adventiste, invitația la „nuntă,” spre realizarea pe pământ a scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice:

„Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat care a făcut nuntă fiului său. A trimis pe robii săi să cheme pe cei poftiți la nuntă; dar ei n-au vrut să vină. A trimis iarăși alți robi și le-a zis: ‚Spuneți celor poftiți: ‚Iată că am gătit ospățul meu; juncii și vitele mele cele îngrășate au fost tăiate; toate sunt gata, veniți la nuntă.’ Dar ei, fără să le pese de poftirea lui, au plecat: unul la holda lui, și altul la negustoria lui. Ceilalți au pus mâna pe robi, și-au bătut joc de ei și i-au omorât. Când a auzit împăratul, s-a mâniat; a trimis oștile sale, a nimicit pe ucigașii aceia și le-a ars cetatea. Atunci a zis robilor săi: ‚Nunta este gata; dar cei poftiți n-au fost vrednici de ea. Duceți-vă, dar, la răspântiile drumurilor și chemați la nuntă pe toți aceia pe care-i veți găsi.’ Robii au ieșit la răspântii, au strâns pe toți pe care i-au găsit, și buni și răi, și odaia ospățului de nuntă s-a umplut de oaspeți” (Matei 22:2-10).

Din viziunea cu cele două tronuri din încăperile sanctuarului se desprind câteva concluzii tulburătoare:

1. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este poporul lui Dumnezeu. Ea este singura care L-a urmat pe Hristos la ușa sanctuarului și are inclusă în învățăturile sale doctrina sanctuarului.

2. Solia neprihănirii lui Hristos este în vrăjmășie de moarte cu solia neprihănirii prin credință. Una este adevărata solie din Sfânta Sfintelor, cealaltă este solia mincinoasă din Sfânta. Una este susținută de Dumnezeu, cealaltă de Satana. Una încheie, cealaltă perpetuează marea controversă.

3. Satana a reușit să facă Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea să lepede solia 1888 a neprihănirii lui Hristos și să se întoarcă la solia neprihănirii prin credință.

4. În felul acesta Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a ajuns să se închine la picioarele tronului din Sfânta. Ea se închină la Satana și nu știe, căci vrăjmașul s-a deghizat în Hristos, s-a așezat în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.

5. Prin instrumentul soliei neprihănirii prin credință, Satana a întors Biserica Adventistă înapoi în protestantism. El a determinat-o să facă pasul înapoi, aducând-o în situația bisericilor care au lepădat solia 1844 și care au ajuns în „întuneric deplin.” Aceasta este calea care, prin intermediul mișcării ecumenice, va duce Biserica Adventistă în brațele Bisericii Romano-Catolice. Dacă va înainta pe această cale și nu se va întoarce, poporul lui Dumnezeu de astăzi va repeta istoria cumplită a poporului lui Dumnezeu din vechime: își va închide singur ușa harului și va fi lepădat ca națiune, la fel ca iudeii în anul 34. Cu alte cuvinte, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea va înceta să mai fie poporul ales al lui Dumnezeu.

6. Hristos cheamă astăzi Biserica Adventistă, membrii ei, să se întoarcă de la picioarele tronului din Sfânta și să pășească în Sfânta Sfintelor, acolo unde Dumnezeu și omul se întâlnesc. El cheamă Mireasa la Nunta Mielului.

Astăzi se dă bătălia cea mai cumplită pentru mintea fiecărui adventist de ziua a șaptea: bătălia dintre solia neprihănilor lui Hristos și solia neprihănilor prin credință. Conflictul se dă la ușa sanctuarului între Hristos și falsul Hristos. Este marea bătălie a tronurilor, dintre scaunul de domnie din Sfânta Sfintelor și cel din Sfânta. Bătălia va instala definitiv unul din cele două tronuri în mintea fiecărui adventist. Ocupantul tronului, Hristos sau Satana, va deveni definitiv Domnul fiecărui adventist de ziua a șaptea.

Invitația lui Hristos de astăzi pentru fiii acestui popor, conducători sau laici, este: „Toate sunt gata, veniți la nuntă!”

.....

Note:

1. Nu este un viciu de interpretare să afirmi că „înaintea tronului se aflau poporul advent (milerii), biserica și lumea,” că lumina puternică venind de la Tatăl a fost primită doar de „poporul advent (milerii)” când se știe că poporul advent a apărut tocmai ca urmare a acelei „lumini.” Acesta a fost modul în care Dumnezeu a considerat necesar să prezinte viziunea, pentru a o face inteligibilă.